

Lila betekent; nacht, vergevorderd geestelijk leven.

Moeizaam opende Lila haar ogen. Alhoewel ze tien uur geslapen had was ze nog steeds moe. Haar lijf was stram. Ze rekte zich voorzichtig uit. Ze stond op en dronk water uit het glas dat op haar nachtkastje stond. Lila had nauwelijks energie om te lopen en ging op de sofa zitten. Het was zaterdag en gelukkig hoefde ze niet te werken. Ze legde haar hoofd op de leuning en keek naar het plafond. Voor de zoveelste keer had ze een nare droom gehad. Drie maanden geleden waren de dromen begonnen. In eerste instantie kon ze zich de dromen niet herinneren. Ze wist alleen dát ze gedroomd had maar niet wát. Wel werd ze altijd met een akelig gevoel wakker. De laatste weken werden de dromen echter duidelijker en bleven de beelden de rest van de

dag in haar hoofd zitten. Meestal liep ze rond in een verlaten landschap en was ze verdwaald. De mensen die ze tegenkwam waren vreemden die haar de verkeerde weg wezen. Soms kwam ze bekenden tegen die haar echter niet meer herkenden.

Ze draaide de douchekraan open en liet het warme water over haar gespannen lijf lopen. Na het douchen kookte ze een eitje en roosterde ze een snee brood. Met moeite at ze deze op. Sinds de dromen begonnen waren lag er een steen op haar maag waardoor haar eetlust was afgenomen. Egbert, haar vriend, maakte zich zorgen omdat ze toch al niet al te zwaar was. Ze had haar vriend twee jaar geleden leren kennen tijdens

haar nieuwe baan. Lila werkte bij het tijdschrift Shura dat over persoonlijke groei ging. Egbert was hoofdredacteur van dat blad. Hij was dit weekend weg met vrienden.

Lila wist niet wat ze vandaag zou gaan doen. Ze besloot een frisse neus te halen en liep de stad in. Langzaam slenterde ze langs de grachten en kwam langs een antiquariaat. Eigenlijk was Lila niet zo een boekenlezer maar om de tijd te doden liep ze er naar binnen. Ze keek de vele schappen met tweedehands boeken door. De meeste boeken waren vrij oud en vergeeld. Ze liep langs een schap waar alleen boeken met Duitse titels stonden. Haar oog bleef rusten op een boek met de titel Sobibór. “Waar gaan deze boeken

over?”, vroeg ze aan de verkoper. De man keek op. Hij had twee lange krullen aan beide kanten van zijn gezicht hangen. Het keppeltje dat hij op zijn hoofd droeg had hij met twee spelden vastgezet. “Concentratiekampen”, antwoordde hij. Lila schrok enorm en werd onwel. Ze excuseerde zich tegenover de eigenaar en liep meteen naar buiten.

Alhoewel Lila een fijne jeugd had gehad en nog steeds een goede band met haar ouders onderhield, lag er een sluier over haar leven. Van jongs af aan merkte ze dat ze niet zo zorgeloos en onbezonnen was als andere kinderen en dat ze zich vaak triest voelde. Een paar jaar geleden besloot ze naar een psycholoog te gaan maar uit die gesprekken kwam niets bijzonders boven drijven. Alleen had de man haar gezegd dat het waarschijnlijk in haar genen zou zitten.

Ze staaarde naar buiten en was zich bewust van de donkere sluier die vandaag ook weer over haar hing. Ze zuchtte en pakte haar jas. Om de hoek lag een kerk. Daar ging ze op een bankje zitten dat voor het beeld van de heilige Maria stond. Ze sloot haar ogen.